

Nech tak žijeme

PREZIDENT THOMAS S. MONSON

Náhle a bez varovania narazili v jasný septembrový deň takmer pred siedmimi rokmi dve lietadlá do veži dvojčiek Svetového obchodného centra v New Yorku, zanechajúc po sebe zničujúcu skazu a smrť. Vo Washingtone D.C. a v Pensylvánii spadli ďalšie dve lietadlá, taktiež ako následok teroristického sprisahania. Tieto tragédie uhasili životy tisícok mužov, žien a detí. Rozplynuli sa dobre naplánované plány radostnej budúcnosti. Namiesto toho prišli slzy smútku a bolestivý plač zranených duší.

Počuli sme nespočetne veľa správ o tých, ktorých sa udalosti tohto dňa nejakým priamym či nepriamym spôsobom dotkli. Rebecca Sindarová letela v utorok ráno 11. septembra 2001 zo Salt Lake City v Utahu do Dallasu v Texase. Jej let, tak ako všetky iné v Spojených štátoch v čase týchto tragických udalostí bol prerušený a lietadlo pristálo v Amarille v Texase. Sestra Sindarová nás informovala: „Všetci sme opustili lietadlo a hľadali sme na letisku televízory, pred ktorými sme sa zhromaždili, aby sme videli vysielanie z toho, čo sa stalo. Ľudia stáli v radoch, aby zavolali svojim blízkym

a uistili ich, že sme v bezpečí na zemi. Navždy si budem pamätať na 12 misionárov, ktorí boli v našom lietadle a ktorí boli na ceste na misiu. Zavolali domov, a potom sme ich videli ako sa zhromaždili v kruhu v rohu letiska, kľačiac spoločne v modlitbe. Kiežby sa mi bolo podarilo zachytiť ten moment, aby som sa oň podelila s matkami a otcami týchto milých mladých mužov, ktorí cítili potrebu okamžitej modlitby.“

Rozptýlená temnota smrti

Smrť nakoniec príde ku každému človeku. Prichádza k starým ľuďom, keď ich nesú zoslabnuté nohy. Jej volanie počujú aj tí, ktorí sotva došli do polovice životnej púte a často umlčí smiech malých detí. Smrť je udalosťou, pred ktorou nikto neutečie ani ju neodmietne.

Smrť často prichádza ako nevitáný vtrelec. Je nepriateľom, ktorý sa tak nečakane zjaví uprostred života a vezme zo sebou jeho svetlo a radosť. Smrť kladie svoju ťažkú ruku na tých, ktorí sú nám drahí a niekedy nás zanechá zmätených a udivených. V niektorých situáciách, ako napríklad vo veľkom utrpení a chorobe, prichádza smrť ako anjel milosrdenstva.

Ale väčšinou sa na ňu pozeráme ako na nepriateľku ľudského šťastia.

Temnota smrti môže však byť rozptýlená svetlom zjavenej pravdy.

„Ja som vzkriesenie a život,“ hovorí Majster. „Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie,

a nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa.“¹

Toto uistenie—áno, dokonca sväté potvrdenie—o živote po smrti môže rozhodne poskytnúť pokoj slúbený Spasiteľom, keď uistil Svojich učeníkov: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ako svet dáva, vám ja dávam. Nech sa vám nermúti srdce a nestrachuje!“²

Z temnoty a hrôzy Kalvárie prichádza hlas Baránka, hovoriac: „Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha.“³ A temnota už ďalej nebola temnotou, lebo On bol so Svojim Otcom. Prišiel od Otca, a k Nemu sa vrátil. A tak isto aj tí, ktorí kráčajú s Bohom na tejto pozemskej púti vedia z požehnanej skúsenosti, že On neopustí Svoje deti, ktoré Mu dôverujú. V noci smrti bude Jeho prítomnosť „lepšia ako svetlo a bezpečnejšia ako cesty, ktoré poznáme“⁴.

Saul mal na ceste do Damašku videnie vzkrieseného, povýšeného Krista. Neskôr, ako Pavol, obhajca pravdy a nebojácny misionár v službe Majstra, vydal svedectvo o vzkriesenom Pánovi, keď Svätým v Korinte povedal:

„Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený podľa Písem,

i ukázal sa Kéfasovi, potom dvanástim, potom zjavil sa naraz viac ako päťsto bratom...

Potom sa ukázal Jakubovi, potom všetkým apoštolom a zo všetkých poslednému – ako nedochôdčatu – ukázal sa aj mne.“⁵

V našej dispenzácii bolo podobné svedectvo s odvahou vyslovené, keď prorok Joseph Smith a Sidney Rigdon svedčili, že

po mnohých svedectvách, ktoré boli vydané o Spasiteľovi, toto je svedectvo posledné zo všetkých, ktoré o Ňom vydávame, že On žije!

Prorok Ho videl po pravici Božej a počul hlas dosvedčujúci, že On je Jednorodným Otca,

že Ním, skrze Neho a od Neho svety boli a sú stvorené a že ich obyvatelia sú synmi a dcérami Bohu zrodenými.⁶

Toto je poznanie, ktoré je oporou. Toto je pravda, ktorá utešuje. Toto je uistenie, ktoré vedie tých, ktorí sú utrpením ohnutí k zemi, von z tieňa a ku svetlu. Je prístupné všetkým.

Urobme niečo dnes

Aký krehký je život, aká istá je smrť. Nevieme, kedy sa bude od nás vyžadovať, aby sme opustili túto pozemskú existenciu. A tak sa spytujem: „Čo robíme s dneškom?“ Ak žijeme iba pre zajtrajšok, nakoniec môžeme mať mnoho prázdnych včerajškov. Previnili sme sa tým, že vyhlasujeme: „Rozmýšľal som o tom, že urobím nejaké zmeny v smerovaní môjho života. Plánujem urobiť prvý krok – zajtra?“ S takýmto zmyšľaním nepríde zajtrajšok nikdy. Takéto zajtrajšky zriedkavo prídu, ak pre ne neurobíme niečo dnes. Ako učí známa náboženská pieseň:

Všade navôkol máme práve teraz šance k práci, príležitosti stoja priamo pred nami.

Neprepas príležitosť, keď povieš: „Skúsím to neskôr.“

Ale choď a urob niečo dnes.⁷

Položme si sami sebe otázky: „Urobil som dnes na svete niečo dobré? Pomohol som niekomu v núdzi?“ Aký to recept pre šťastie! Aký to predpis pre šťastie, vnútorný pokoj—mať inšpirovanú vďačnosť v inú ľudskú bytosť.

Naše príležitosti na to, aby sme odovzdali niečo zo seba sú skutočne neobmedzené, ale tiež rýchlo podliehajú skaze. Existujú srdcia, ktoré treba potešiť. Existujú láskavé slová, ktoré treba povedať. Existujú dary, ktoré treba podarovať. Existujú skutky, ktoré treba vykonať. Existujú duše, ktoré treba zachrániť.

Ak si zapamätáme, že keď sme v službe našich blízkych, sme iba v službe nášho Boha⁸, ocitneme sa v pozícii ducha Jacoba Marleyho, ktorý prehovoril k Ebenezerovi Scroogeovi v nesmrteľnej *Vianočnej kolede* od Charlesa Dickensa. Marley hovoril so smútkom o stratených príležitostiach: Povedal: „Nevieš, že každý kresťan, ktorý činí dobro hoci len svojim najbližším, nakoniec zistí, že za celý pozemský život nestihne využiť všetky tie nespočetné možnosti byť druhému užitočný? Vari nevieš, že nijakou ľútosťou nenahradíš zmarenú príležitosť, ktorú ti poskytuje tvoj jediný život? Aj ja som bol taký! Ach, aj ja som bol taký!“

Marley dodal: „Prečo som chodil medzi zástupmi svojich blížnych s očami upretými do zeme, a prečo som ich nikdy nezdvihol k tej požehnanej hviezde, ktorá priviedla troch kráľov k biednej maštali? Vari nebolo dosť chudobných domovov, ku ktorým *ma* mohlo priviesť jej svetlo?“

Našťastie vieme, že Ebenezer Scrooge zmenil svoj život k lepšiemu. Milujem jeho slová: „Už nie som ten človek, čo som bol!“⁴⁹

Prečo je Dickensova *Vianočná koleda* tak populárna? Prečo je vždy niečím nová? Ja osobne si myslím, že je inšpirovaná Bohom. Odkrýva to najlepšie z ľudského charakteru. Prináša nádej. Motivuje k zmene. Môžeme odbočiť z ciest, ktoré nás vedú dolu, a s piesňou v srdci môžeme nasledovať hviezdu a kráčať smerom k svetlu. Môžeme zrýchliť svoj krok, dodať si odvahy a zohriať sa vo svetle pravdy. Môžeme jasnejšie počuť smiech malých detí. Môžeme osušiť slzu plačúcich. Môžeme utešiť umierajúcich tým, že sa s nimi podelíme o prísľub večného života. Ak pozdvihneme jednu unavenú ruku, ktorá je skleslá, ak prinesieme pokoj jednej trápiacej sa duši, ak dáme tak ako dával Majster, môžeme sa—tým, že ukážeme cestu—stať hviezdou ukazujúcou smer akémusi stratenému námorníkovi.

Naplňte srdcia ostatných

Pretože život je krehký a smrť nevyhnutná, musíme čo najlepšie využiť každý deň.

Existuje mnoho spôsobov, ktorými môžeme nesprávne využiť naše príležitosti. Kedysi dávno som čítal citlivý príbeh, ktorý napísala Louise Dickenson Richová, ktorý živo vykresľuje túto pravdu. Napísala:

„Moja stará mama mala nepriateľku, ktorá sa volala pani Wilcoxová. Starká a pani Wilcoxová sa ako nevesty nastáhovali do susediacich domov na hlavnej ulici maličkého mesta, v ktorom mali žiť po celý svoj život. Nevieam, čo začalo vojnu, ktorá medzi nimi bola—a nemyslím si, že si pamätali, čo ju začalo, keď som prišla na svet o vyše tridsať rokov neskôr. Toto nebol slušný tréningový zápas; toto bola skutočná vojna. ...

Nič v meste neuniklo dopadu tejto vojny. 300-ročný kostol, ktorý prežil Revolúciu, Občiansku vojnu a Španielsku vojnu sa takmer zrútil, keď starká a pani Wilcoxová bojovali vo Vojne o Dámsky spolok. Starká vyhrala tento konflikt, ale bolo to bezcenné víťazstvo.

Pani Wilcoxová, keďže nemohla byť prezidentkou, odstúpila v hneve [zo spolku]. Aká že to je radosť z toho, že šéfujete nejakej veci, keď nemôžete prinútiť vášho nepriateľa, aby bol ponížený? Pani Wilcoxová vyhrala Vojnu o Verejnú knižnicu—dostala svoju neter Gertrúdu na miesto knihovníčky namiesto tety Phyllis. V deň, keď Gertrúda prevzala vedenie, prestala starká čítať knihy z knižnice. Z večera na ráno sa stali ‚špinavými vecami plnými baktérií‘. Vojna o strednú školu skončila remízou. Riaditeľ si našiel lepšiu prácu a odišiel pred tým ako sa pani Wilcoxovej podarilo vyhodiť ho alebo pred tým ako mu starká stihla zabezpečiť doživotie v jeho úrade.

Keď sme ako deti navštívili starkú, súčasťou zábavy bolo to, že sme robili grimasy na vnúčatá pani Wilcoxovej. V jeden pamätný deň sme vložili do vedra, v ktorom mala pani Wilcoxová dažďovú vodu hada. Moja starká symbolicky protestovala, ale my sme cítili, že s nami ticho súhlasí.

Nech vás ani na chvíľu nenapadne, že toto bola jednostranná záležitosť. Pani Wilcoxová mala tiež vnúčence. Starká sa nevyhla trestu. Nikdy sa nestalo aby sa počas veterného dňa, keď prala, záhadne nepretrhla šnúra s bielizňou a veci nepopadali na zem.

Nevieam, ako by starká dokázala zniesť tieto problémy po takú dlhú dobu, keby jej nepomáhala stránka o domácnosti v jej každodenných Bostonských novinách. Táto stránka venovaná domácnosti bola úžasnou vecou. Okrem bežných tipov na varenie a upratovanie obsahovala časť zloženú z listov, ktoré si medzi sebou písali čitateľky. Úmyslom bolo, že ak ste mali problém—alebo ak ste si chceli vybiť zlosť—napísali ste do novín list s nejakým vymysleným menom ako Arbutus. To bol pseudonym starej mamy. Potom niektoré iné ženy, ktoré mali rovnaký problém odpísali späť a povedali ti, čo oni urobili a podpísali sa ako Tá, čo vie alebo Xantipa či nejako inak. Veľmi často sa problém vyriešil, ale vy ste si i naďalej písali cez stĺpček v novinách, hovoriac o svojich vnukoch a zaváraninách a o svojej novej jedálenskej súprave. To sa stalo starkej. Ona a žena, ktorá sa volala Čajka takto komunikovali štvrt storočia. Čajka bola starkinou skutočnou priateľkou.

Keď som mala asi šesťnásť rokov, pani Wilcoxová zomrela. V malom meste, bez ohľadu na to, ako ste nenávideli vašich susedov z vedľajšieho domu, je

bežnou slušnosťou, že pribehneme k nim, aby ste zistili, ako môžete poslúžiť pozostalým. Starká, upravená v perkálovej zástere, aby dokázala, že myslí vážne, keď hovorí, že chce niečo urobiť, prekročila trávnik vedúci k domu Wilcoxovcov, kde jej dcéry Wilcoxové dali upratať predný salónik, ktorý bol už aj tak bezchybne čistý, aby ho pripravili na pohreb. A tam na stole v salóniku na mieste najväčšej úcty ležal veľký pamätník; a v pamätníku boli vzorne nalepené v rovnobežných stĺpoch starkine listy Čajke za mnohé roky a Čajkine listy, ktoré boli adresované jej. Hoci to ani jedna zo žien nevedela, starkina úhlavná nepriateľka bola jej najlepšou priateľkou. To bol jediný krát, keď si pamätám, že som videla starkú plakať. Vtedy som presne nevedela, prečo plače, ale teraz to viem. Plakala nad všetkými tými stratenými rokmi, ktoré sa nedali zachrániť.¹⁰

Rozhodnime sa dnes, že si odteraz budeme naplňať svoje srdcia láskou. Posnažme sa ešte viac a zahrňme do

našich životov tých, ktorí sú opustení alebo zronení alebo trpia akýmkoľvek iným spôsobom. Rozveseľme smutných a potešme niekoho¹¹. Žime tak, aby keď začujeme volanie na posledný súd, nebudeme nič vážne ľutovať, nebudeme mať žiadne nevyriešené veci, ale budeme schopní povedať s apoštolom Pavlom: „Dobrý boj som dobojoval, beh dokonal, vieru zachoval.“¹²

POZNÁMKY

1. Ján 11:25–26.
2. Ján 14:27.
3. Lukáš 23:46.
4. Minnie Louise Haskinsová „The Gate of the Year“, v James Dalton Morrison, upr. *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 92.
5. 1. Korinským 15:3–8.
6. Pozri NaZ 76:22–24.
7. Will L. Thompson, „Have I Done Any Good?“ *Hymns*, č. 223.
8. Pozri Mosiáš 2:17.
9. Charles Dickens, „Vianočná koleda“, preložila Magda Žáryová, Petit Press, a.s. (2005), str. 22, 23, 78.
10. „Grandma and the Seagull“, v Alice Arlenová, *She Took to the Woods: A Biography and Selected Writings of Louise Dickinson Rich* (2000), 211–13.
11. *Hymns*, č. 223.
12. 2. Timoteovi 4:7.

NÁPADY PRE DOMÁCICH UČITEĽOV

Potom ako sa s modlitbou pripravíte, podelte sa o toto posolstvo takým spôsobom, aby ste povzbudili tých, ktorých učíte, aby sa zapojili. Nasleduje niekoľko príkladov:

1. Prediskutujte s rodinou ako „temnota smrti môže však byť rozptýlená svetlom zjavenej pravdy“. Prečítajte si tú časť článku, ktorá učí o vzkriesení. Ako môžu tieto pravdy priniesť pokoj a útechu tým, ktorí smútia?

2. Zdôraznite recept na šťastie v časti „Urobme niečo dnes“. Zaspievajte alebo prečítajte pieseň „Have I Done Any Good?“ Spýtajte sa členov rodiny, prečo si myslia, že tento recept prináša šťastie. Aké veci by mohli robiť, aby inšpirovali vďačnosť v ostatných?

3. Požiadajte členov rodiny, aby vymenovali niektoré krásne spomienky, ktoré môže človek mať na konci svojho života. Prečítajte si príbeh, ktorý napísala Louise Dickinson Richová a posledný odsek posolstva prezidenta Monsona. Porozprávajte sa s malými deťmi o veciach, na ktorých im teraz najviac záleží. Povzbudte členov rodiny, aby žili dobrým a radosným životom bez toho, aby museli niečo ľutovať.